

Ons verhaal

Cor van Moorsel

“De pijn is draaglijk nu; de scherpe randjes zijn eraf.”

Het leven van Cor van Moorsel (62) werd ernstig beperkt door de ondraaglijke pijn in zijn voeten. Diabetes beschadigde zijn zenuwen waardoor hij continu pijscheuten, speldenprikken en stroomstoten voelde. Op de Pijnpolikliniek van het Elkerliek ziekenhuis probeerden pijnspecialisten zijn pijn weer draaglijk te maken. Dat is gelukt: “De scherpe randjes zijn eraf en daar word ik een stuk vrolijker van.”

“Als diabetespatiënt weet je dat je last kunt krijgen van je voeten. Je bloedvaten worden aangetast waardoor bloed minder goed door je benen en voeten stroomt. Maar er kan ook schade ontstaan aan de zenuwen. Meestal krijgen patiënten hierdoor juist gevoelloze voeten, bij mij uit het zich in ‘neuropathische pijn’. Negen jaar geleden begon het. Ik voelde hevige pijscheuten in mijn voeten en als ik liep, leek het alsof ik door naalden werd gestoken. Soms kreeg ik ook een soort stroomstoot. Daar raakte ik zo van uit balans dat ik bijna omviel.”

Chagrijnig

“Om mijn voeten te ontlasten, moest ik op krukken lopen. Mijn (staande) werk als kwaliteitscontroleur kon ik daardoor niet meer uitvoeren. Ik kreeg een alternatieve baan op kantoor, maar ook dat was een probleem: de medicijnen die ik slikte om de zenuwpijn te controleren veroorzaakten concentratiestoornissen.

Uiteindelijk belandde ik in de WAO. De pijn was niet te harden en daar werd ik niet bepaald vrolijk van. Ik kon soms flink chagrijnig doen tegen mijn familie en vrienden. Het leven werd er niet leuker op. De neuroloog stuurde me door naar de Pijnpolikliniek. Daar kreeg ik een behandeling waarbij de beschadigde zenuw in mijn rug stilgelegd zou worden. Helaas lag hij op een onbereikbare plek, de arts kreeg het niet voor mekaar. Gelukkig was er nog wel een andere optie: een cocktail van speciale pijnmedicatie.”

Stuk vriendelijker

“Ondanks dat de zenuwblokkade niet is gelukt, heb ik wel veel gewonnen door naar de Pijnpolikliniek te gaan. De pijn is draaglijk nu; de scherpe randjes zijn eraf. Eerder liep ik liever helemaal niet, nu loop ik weer kleine stukjes. Ik sport ook drie keer per week en ik ben een stuk vriendelijker geworden voor de mensen om me heen. Mijn levenskwaliteit is behoorlijk verbeterd.” “Dat ik per dag meer medicijnen slik dan dat ik boterhammen eet, neem ik voor lief. Ik kan in ieder geval weer vooruit. En dat komt niet alleen door de behandeling. De gesprekken met mijn specialist zijn minstens zo waardevol. Het is frustrerend om altijd pijn te hebben, bij hem kan ik mijn verhaal kwijt. Hij schuift zijn toetsenbord opzij, kijkt me aan en luistert echt. Ik merk dat hij zich bij me betrokken voelt en dat steunt me enorm.” www.elkerliek.nl/pijnpolikliniek